

Nicci French

Vang me als ik val

Vertaald door
Molly van Gelder en
Eelco Vijzelaar

Ambo|Anthos
Amsterdam

Ik ben twee keer doodgegaan.

De eerste keer wilde ik sterven. Ik zag de dood als een plek waar de pijn ophield, waar de angst eindelijk zou verdwijnen.

De tweede keer wilde ik niet dood. Ook al was er pijn en was er angst, toch had ik besloten dat ik in dit leven thuishoorde: dit banale, angstaanjagende, uitputtende, verrukkelijke, pijnlijke leven, vol tegenslag en droevigheid, vol onverwachte, nooit gezochte brokjes geluk waarbij je je ogen dichtdoet en denkt: dit vasthouden, dit mag je niet vergeten. Je kunt het heel lang volhouden met je herinneringen. Ergens dansen in het donker. De zon zien opgaan. Door de stad flaneren, verdwaald in de menigte. Opkijken en dan ineens jouw glimlach. Jij hebt me gered toen ik mezelf niet meer kon redden. Jij hebt me gevonden toen ik de weg volslagen kwijt was.

Ik wilde niet dood zijn, maar iemand anders zag mij graag sterven. Die persoon heeft zich erg ingespannen om mij te laten doodgaan. Ik ben iemand waar mensen dol op zijn, of ze haten me. Soms is het wel eens lastig geweest om het verschil daartussen scherp te zien. Zelfs nu het allemaal voorbij is en ik ernaar kan kijken als naar een landschap waar ik doorheen liep en dat ik achter me heb gelaten, zijn er nog dingen die verborgen blijven, geheimen die me zijn ontglipt.

De dood is werkelijk een overkant. Helemaal alleen passeer je een grens, en niemand kan je daar gezelschap houden. Toen mijn vader stierf, was ik zestien. Ik kan me de lentemiddag toen hij werd begraven nog goed herinneren. Mijn moeder wilde dat ik rouwkleren aantrok, maar mijn vader had altijd de pest gehad aan zwart. Dus koos ik mijn roze jurk, mijn allerroodste lippenstift en trok ik hoge hakken

aan die wegzonken in de zachte aarde. Ik wilde erbij lopen als een sloerie, als een lellebel. Ik deed lekker dik blauwe oogschaduw op. En ik weet nog de woorden die de dominee sprak – stof zijt gij, en tot stof zult gij wederkeren – en dat mensen stonden te huilen en elkaar omarmden. Ik wist dat ze wilden dat ik ook zou huilen, want dan hadden ze een arm om me heen kunnen slaan en me kunnen troosten, maar mijn vader had de pest aan huilende mensen. Hij vond het fijn als we de wereld lieten zien hoe gelukkig we waren. Dus heb ik de hele uitvaart een glimlach op mijn gezicht gehouden, en ik denk dat ik zelfs een beetje heb gelachen. Ze keken in elk geval wel raar naar me. Mijn moeder legde één enkele witte roos op zijn kist toen ze die in de grond lieten zakken, zoals je dat hoort te doen. Ik deed mijn armbanden af en gooide die in het gat, in plaats van bloemen. Een paar seconden lang leek het zo meer een primitief dodenritueel dan een fatsoenlijke Engelse uitvaartdienst. Een van de armbanden knapte en de felgekleurde plastic kralen stuiterden woest heen en weer over de goedkope houten deksel. Takketikketak op mijn vaders gezicht.

Een tijdlang voelde ik mezelf gek worden van eenzaamheid en woede, ook al heb ik daar nooit iets over gezegd omdat ik er de woorden niet voor had. Tien jaar lang heb ik geprobeerd om weer bij hem te komen. Uit wanhoop. Uit liefde. Uit afkeer, meligheid, walging en wraak.

Ik ben twee keer doodgegaan. Twee keer maar. Je zou denken dat iemand die zo intens haar best doet, wel een beetje hoger had kunnen scoren.

Nou, daar staan ze dan. De mensen die dol op me waren en die me hebben gehaat. Die wilden dat ik bleef leven en die me dood wisten. Die me probeerden te redden en die me lieten vallen. Ze zien er allemaal gelukkig uit. Ze kijken naar elkaar, houden elkaars hand vast, sommigen zoenen elkaar. Ik weet zeker dat ze elkaar beloften doen voor het leven dat nu gaat komen. Die grootse reis, vol raadselen. Alleen één is er niet bij.

EENMAAL DOOD

I

‘Gevaar trekt me aan,’ zei hij. ‘Is altijd zo geweest. Wat drinken jullie?’

Ik moest even denken. Kalmpjes aan, Holly. Het was nu een uur geleden dat Meg en ik van kantoor kwamen, maar ik zat nog te stuiten. Te bruisen. Ik heb een vriend gehad die acteur was. Hij vertelde dat hij na een voorstelling uren nodig had om weer tot rust te komen, wat een beetje lastig was als het doek om halfelf zakte en je toch de behoefte had om gelijk te gaan lopen met de rest van de wereld. Hij merkte dat hij voornamelijk gelijk ging lopen met andere acteurs. Dat waren de enige mensen die om elf uur nog de deur uit wilden om wat te gaan eten, en elke dag van de week sliepen tot ver in de middag.

Een studiegenootje van me is langeafstandsloper. Ze stelt echt iets voor. Ze heeft bijna aan de Spelen meegedaan. Ze rent eerst een flink stuk idioot hard, alleen om haar lijf op gang te krijgen. En dan loopt ze een indrukwekkend lange afstand en peigert ze zichzelf af met steile hellingen. Vervolgens is haar grote probleem hoe ze haar lichaam weer terug naar normaal krijgt. Ze rent nog een stukje door, alleen maar om een beetje te kalmeren. Thuis doet ze ijs op haar spieren en gewrichten om ze af te koelen. Dat zou wat voor mij zijn. Soms zou ik mijn hele kop wel in een emmer tinkelende ijsblokjes willen steken.

‘Zo’n moeilijke beslissing is het nou ook weer niet,’ zei hij. ‘Meg neemt in ieder geval een wit wijntje.’

‘Wat?’ zei ik.

Ik wist even niet meer waar ik was. Ik moest om me heen kijken

om erachter te komen. Het was hier echt heerlijk. Het hoorde al herfst te zijn, maar dit was een erg zwoele avond en de pub in Soho was zo druk dat zelfs de stoep vol mensen stond. Het leek wel of de zomer altijd maar door zou gaan, of de winter nooit zou komen, en of het nooit meer zou gaan regenen. Op het platteland zaten ze met akkers die dringend water nodig hadden, droge rivierbeddingen, vergeelde gewassen. Maar hier, midden in Londen, had ik het gevoel dat we aan de Middellandse Zee stonden.

‘Wat wil je nou drinken?’

Ik vroeg een witte wijn en een glas water. Toen legde ik mijn arm om Megs schouder en fluisterde in haar oor: ‘Heb je al met Deborah gepraat?’

Ze keek een beetje moeilijk. Niet, dus.

‘Nee, nog niet,’ zei ze.

‘Daar moeten we het snel over hebben. Morgen, goed?’

‘Plat of bubbels?’ vroeg de man.

‘Uit de kraan,’ zei ik. ‘Meteen Meg, voor alles begint.’

‘Oké,’ zei ze. ‘Negen uur dan.’

Ik keek naar haar, en zij keek naar de onbekende die nu naar de bar liep. Hij had een aardig, open gezicht. Hoe heette hij nou? Todd, dat was hem. We waren met z’n allen uit het kantoor komen strompelen, na een zware werkdag. We waren als groepje binnengekomen, maar hadden ons gaandeweg tussen de andere bezoekers gemengd. Ik zag bekende gezichten in deze pub. Een ruimte vol blije mensen, ontsnapt aan hun werk. Todd was een klant die naar kantoor was gekomen om onze offerte te bespreken, en was in ons kielzog meegekomen. Nu probeerde hij de drankjes te halen aan de overvolle bar. Hij had een probleem, want een caféganger zonder manieren stond een van de vrouwen achter de bar uit te foeteren. Zij was een buitenlandse – uit Indonesië of daar in de buurt – en de lompe klant stond te brullen dat ze hem een verkeerd drankje had gegeven. Ze vond het lastig om te verstaan wat hij zei. ‘Kijk me aan als ik tegen je praat,’ zei hij.

Todd kwam terug. Met moeite hield hij het drankje van Meg, twee glazen voor mij en een biertje voor hemzelf vast.

‘Kraanwater kreeg ik niet,’ zei hij. ‘Dit is uit een flesje.’

Ik nam een slok.

‘Dus gevaar vind jij spannend?’ zei ik.

‘Zoals jij het zegt, klinkt het stom. Maar inderdaad, ergens wel.’

Vervolgens vertelde Todd ons over een vakantie die hij ooit had gehad. Hij was er mateloos trots op. Hij had samen met een groep vrienden iets te vieren gehad, en dus waren ze in zuidelijk Afrika allerlei gevaarlijke sporten gaan beoefenen. Ze gingen wildwater-varen in Zambia, met kano’s langs de nijlpaarden in Botswana, bungeejumpen vanuit een kabelwagen die de Tafelberg op kroop, en duiken waar de witte haai rondzwemt.

‘Klinkt machtig,’ zei Meg. ‘Ik heb denk ik het lef niet om zoiets te doen.’

‘Het was ontzettend opwindend,’ zei hij. ‘En doodeng ook. Ik denk dat het achteraf leuker is.’

‘Is er nog iemand opgegeten?’ vroeg ik.

‘Ze laten je neer in een kooi,’ zei hij. ‘En we hebben eigenlijk geen haai gezien.’

‘Een kooi?’ zei ik, en trok een afkeurend gezicht. ‘Ik dacht dat je van geváár hield.’

Hij keek onzeker.

‘Dat meen je toch niet, hè?’ zei hij. ‘Ik wil jou wel eens van honderd meter hoogte uit een kabelwagen zien springen met een stuk elastiek als laatste redmiddel.’

Ik moest lachen, maar niet gemeen, hoop ik.

‘Heb je onze brochure dan niet gelezen?’ vroeg ik. ‘Bungeejumpen hebben we al zo vaak georganiseerd. We hebben de risico’s ter plekke geanalyseerd, én de verzekeringen geregeld. Ik kan je melden dat het gevaarlijker is om de weg over te steken.’

‘Toch krijg je een enorme adrenalinestoot,’ zei Todd.

‘Adrenaline haal je bij de apotheek,’ zei ik.

Zou hij beledigd gaan doen, of glimlachen? Hij trok zijn schou-
ders op alsof zijn mening er weinig toe deed, en lachte een beetje.

‘Wat is voor jou dan gevaarlijk?’ vroeg hij.

Ik dacht even na.

‘Echte dingen, als het er werkelijk op aankomt. Zoeken naar niet-ontpofte bommen en die dan onschadelijk maken. Mijn-

werker zijn – maar dan niet in Engeland. Ik bedoel meer in Rusland of de Derde Wereld.’

‘Waar ben je het meest bang voor?’

‘Zoveel dingen. Liften, stieren, in een afgrond vallen, nare dromen. Bijna alles wat met mijn werk te maken heeft. Afgaan. Spreken in het openbaar.’

Todd moest lachen.

‘Geloof ik niet,’ zei hij. ‘Dat was een puike presentatie van je gisteren.’

‘Van tevoren was ik doodsbang. Ben ik altijd.’

‘Dus je bent het met me eens. Je houdt van een uitdaging.’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Dat bungeejumpen van jou, en kanovaren langs de nijlpaarden, dat komt allemaal uit een foldertje. Je wist van tevoren al hoe het zou worden.’ Ik hoorde een geluid achter me en draaide me om. Die man stond weer tegen de bardame te foeteren, dit keer nog harder. Zij probeerde uit te leggen hoe het was gegaan, en moest bijna huilen.

‘En jij dan, Meg?’ vroeg Todd, en draaide zich naar haar toe. Ze lachte verlegen en wilde iets zeggen, maar ik onderbrak haar antwoord.

‘Jij zoekt risico’s?’ zei ik.

‘Ja.’

‘Adrenaline?’

‘Ik denk het wel.’

‘Laat maar ’ns zien, dan.’

‘Holly!’ zei Meg zenuwachtig.

Todds ogen schoten snel heen en weer. Ik zag een spoortje opwinding op zijn gezicht, maar ook onrust. Wat ging er nu komen?

‘Hoe bedoel je?’

‘Zie je die man bij de bar, die zo onbeschoft doet tegen dat meisje?’

‘Ja.’

‘Vind je dat hij haar afbeekt?’

‘Ik denk het wel, ja.’

‘Zeg tegen hem dat hij ermee ophoudt en haar zijn excuses moet aanbieden.’

Todd wilde iets zeggen maar kreeg ineens een hoestbui.

‘Doe niet zo raar,’ zei hij na een tijdje.

‘Denk je dat hij gaat slaan?’ vroeg ik. ‘Ik dacht dat je gevaar zo spannend vond.’

Todd kreeg een hardere uitdrukking op zijn gezicht. Dit was geen grapje meer. En hij vond me niet meer zo aardig.

‘Dat is alleen maar flinkdoenerij,’ zei hij.

‘Je bent er bang voor.’

‘Tuurlijk ben ik bang.’

‘Als je bang bent, kun je daar alleen maar overheen komen door het te doen. Net als duiken met haaien in de buurt. Maar dan zonder kooi.’

‘Nee.’

Ik zette allebei mijn glazen op een tafeltje.

‘Goed dan,’ zei ik. ‘Dan doe ik het wel.’

‘Nee Holly, niet doen,’ zeiden Meg en Todd tegelijk.

Meer aanmoediging had ik niet nodig. Ik liep naar de man aan de bar. Hij had een pak aan. Alle mannen in dit café droegen een pak. Hij moest midden dertig zijn en werd al kaal, vooral rond zijn kruin. Hij was rood aangelopen door de hitte, en misschien ook door een dag hard werken en zijn opgefokte toestand. Het was me nog niet opgevallen hoe groot hij was. Zijn jasje sloot met moeite om zijn brede schouders. Ik had ook niet gemerkt dat er nog twee andere mannen bij hem waren. Hij stond iets onverstaaibaars tegen de vrouw te roepen.

‘Wat is hier aan de hand?’ zei ik.

Hij draaide zich om, verrast en boos.

‘En wie ben jij, verdomme?’ zei hij.

‘Bied deze vrouw je excuses aan,’ zei ik.

‘Wat?’

‘Zo praat je niet tegen mensen. Zeg sorry tegen haar.’

‘Flikker op.’

Hij zei dit met een speciale nadruk op de ‘r’, zodat er een pauze viel tussen de twee woorden. Dacht hij dat ik gewoon weg zou lopen? Of dat ik zou gaan huilen? Ik pakte zijn drankje van de bar. Het was een glas whisky. Ik hield het glas vlak voor zijn gezicht, nauwelijks drie centimeter van zijn kin vandaan. Het zou fijn zijn

als ik kon zeggen dat de hele bar stilviel, net als in zo'n oude western, maar er was hoogstens vlak om ons heen een klein zweempje aandacht merkbaar. De man zelf keek naar zijn glas, alsof hij de knoop van zijn eigen loshangende das probeerde te zien. Ik zag hem koortsachtig denken: is die vrouw getikt? Gaat ze echt dat glas in mijn gezicht drukken? Hiervoor? En ik had ongeveer hetzelfde moeten denken: als hij zo'n arme vrouw achter de bar kon uitschelden en beledigen omdat hij een verkeerd drankje had gekregen, wat zou hij dan met mij doen als ik hem fysiek bedreigde? En ik had kunnen verzinnen, zoals Todd waarschijnlijk had gedaan, dat deze vent misschien wel net uit de gevangenis kwam. Wie weet wat voor een gewelddadig type het was. Misschien had hij het wel speciaal op vrouwen voorzien. Al deze gedachten kwamen niet bij mij op. Ik keek hem alleen maar recht in zijn ogen. Ik voelde een ader in mijn nek kloppen. Ik had het adembenemende gevoel dat ik absoluut niet wist wat er de volgende vijf seconden zou gaan gebeuren.

En toen ontspande het gezicht van de man zich en verscheen er een glimlach.

'Oké dan,' zei hij. Hij stak zijn hand uit en nam behoedzaam het glas van me over, alsof het elk moment kon ontploffen. Hij dronk het onmiddellijk leeg. 'Op één voorwaarde.'

'Namelijk?'

'Dat je wat van me drinkt.'

Ik wilde nee zeggen en keek om of ik Todd zag. Hij was weg, en Meg ook. Ik was benieuwd op welk moment ze het toneel hadden verlaten. Waren ze bang geweest voor wat er kon gaan gebeuren? Of waren ze opgestapt toen ze zagen hoe het echt afliep? Ik haalde mijn schouders op.

'Doe het gewoon.'

Hij pakte het best ridderlijk aan. Hij wenkte de verzenuwde vrouw naderbij. Hij knikte tegen mij.

'Deze dame – hoe heet je?'

'Holly Krauss.'

'Mevrouw Holly Krauss zegt dat ik me lomp tegen jou heb gedragen, en dat ik mijn excuses moet aanbieden. En nu ik er nog eens over nadenk, denk ik dat ze gelijk heeft. Dus: het spijt me

verschrikkelijk.’ De vrouw keek naar mij en daarna weer naar hem. Ik geloof niet dat ze precies doorhad wat er gebeurde. De man – hij heette Jim – bestelde een dubbele gin-tonic voor me en nam er zelf ook een.

‘Cheers,’ zei hij. ‘En ze is trouwens echt een totale ramp achter de bar.’

Ik sloeg mijn drankje in één teug achterover en hij bestelde er nog eentje en vanaf dat moment kwam er schwing in de avond. Het was alsof ik in een enorme achtbaan zat die de hele dag maar omhoog was gekropen, hoger en hoger. Het moment dat ik het glas onder Jims kin had gehouden was het hoogste punt geweest. Hier bleef de kar even steken, en daarna suisde hij steeds sneller omlaag. De kroeg had steeds meer weg van een feestje waar ik best veel mensen kende of wilde kennen, of zij wilden mij leren kennen. Ik praatte met Jim en zijn vrienden, die de hele scène met het glas uitermate grappig vonden en het verhaal maar bleven herhalen, om hem een beetje te pesten.

Ik stond te praten met een man die op een kantoor werkte aan de overkant van ons binnenplein. Toen hij met een paar vrienden voor een late maaltijd naar een besloten club ging verderop in de straat, vroeg hij of ik mee wilde, en ik ging. De gebeurtenissen volgden elkaar heel snel op maar het waren losse flitsen, als momenten die oplichten in een stroboscoop. De nachtclub was gevestigd in een statig huis uit de achttiende eeuw. Overal verweerde lambrisering en kale houten vloeren. Het werd zo’n avond waarop alles simpel en beschikbaar en mogelijk leek. Een van de mannen met wie we zaten te eten was de bedrijfsleider, dus maakte hij grapjes met de ober en liet ons heel speciale dingen proeven. Ik had een lang en diepzinnig gesprek met een vrouw die een of andere waanzinnige baan had, bij een filmbedrijf of fotoatelier of een tijdschrift, en achteraf kon ik me er geen woord meer van herinneren. Het enige wat ik nog wel weet is dat ze opstond om naar huis te gaan, en dat ze me vol en hard op mijn mond kuste, zodat ik haar lippenstift kon proeven.

Iemand stelde voor om te gaan dansen. Hij zei dat ze niet ver daarvandaan pas een tent hadden geopend, waar het nu net een beetje leuk zou worden. Ik zag op mijn horloge dat het na midder-

nacht was. Ik was sinds halfzes die ochtend op. Maar dat gaf niets.

We liepen er met z'n allen heen. Een groep van pakweg tien mensen die een uur of zo geleden volslagen vreemden voor elkaar waren. Een man sloeg al lopend een arm om me heen en begon te zingen in het Spaans of Portugees of zoiets. Hij had een prachtige stem, heel zwaar, die hij liet ronken in de milde herfstlucht. Ik keek omhoog en zag overal sterren aan de hemel. Ze straalden zo helder en dichtbij dat het leek of ik alleen mijn arm maar hoefde te strekken om ze te pakken. Ik heb ook iets gezongen, al weet ik niet meer wat, en iedereen zong mee. We lachten met elkaar, hielden elkaar vast. Onze sigaretten gloeiden in het donker.

Uiteindelijk waren we weer in de buurt van ons kantoor. Ik weet nog dat ik dacht: hé, de cirkel is rond, en ik ben minder moe dan toen ik van mijn bureau opstond. Ik danste met de man die in het Spaans gezongen had, en daarna met iemand die zei dat hij Jay heette. En toen stond ik in het damestoilet, waar iemand me een lijntje coke gaf. De disco was klein en erg vol. Een zwarte man met fluwelen ogen aaide me over mijn haar en zei dat ik een droom was. Een vrouw, ze heette volgens mij Julia, kwam naar me toe en zei dat ze nu naar huis ging en dat ik misschien ook mee moest gaan voor er iets gebeurde en of ik misschien een taxi wilde delen. Maar ik wilde dat er iets gebeurde, dat alles gebeurde. Ik wilde nog niet dat de avond afgelopen was. Ik wilde het licht nog niet uitdoen. Ik ging weer dansen en voelde me zo licht op mijn voeten dat het bijna leek of ik kon vliegen. Tot het zweet over mijn gezicht stroomde en in mijn ogen prikte. Mijn haar was kletsnat en mijn bloes kleefde aan mijn lijf.

Toen gingen we naar buiten. Jay was er geloof ik nog, en misschien ook die zanger, en een vrouw met schitterend zwart haar die naar patchoeli rook. En andere mensen die ik me alleen herinner als silhouetten tegen de nachthemel. Het was buiten zo fantastisch koel. Ik zoog de lucht mijn longen binnen en voelde het zweet op mijn huid drogen. We gingen bij de rivier zitten, die er zwart en diep uitzag. De golven maakten kleine klapjes tegen de oever. Ik wilde erin zwemmen, languit liggen in die duistere stroom en me laten meesleuren naar de zee waar niemand me meer kon volgen. Ik strooide een handje munten in het water,

hoewel er maar een paar echt in vielen, en ik zei dat iedereen een wens moest doen.

‘Wat wens jij dan, Holly?’

‘Ik wil dat het altijd zo blijft,’ zei ik.

Ik stak een sigaret in mijn mond en iemand boog zich naar me toe, met zijn handen om de aansteker. Iemand nam hem uit mijn mond en hield hem tussen zijn vingers terwijl hij me kuste en ik kuste hem ook, trok hem naar me toe en woelde door zijn haar. En toen kuste iemand anders me ook, met zijn lippen in mijn nek en ik deed mijn hoofd achterover en liet hem begaan. Iedereen hield van me en ik hield van iedereen. Ze hadden allemaal zachte, stralende ogen. Ik zei dat we niet half wisten hoe betoverend de wereld was. Ik stond op en rende de brug op. Bij elke stap leek het of ik nooit meer terug op de grond zou komen, maar ik hoorde om me heen de echo van mijn voetstappen. En toen ook voetstappen van anderen, achter me aan, maar ze kregen me niet te pakken. Sommigen riepen mijn naam, ze klonken als uilen. ‘Holly! Holly!’ Ik lachte zachtjes. Er stoomde een auto voorbij, even stond ik gevangen in de koplampen en toen was ik weer vrij.

Ten slotte moest ik stilstaan om op adem te komen, bij een winkelgalerij, en daar vonden ze me. Met z’n tweeën, geloof ik. Of niet, ik weet niet. Eentje pakte me bij mijn schouders en drukte me tegen de muur. Hij zei dat hij me eindelijk te pakken had en me niet meer liet gaan. Hij zei dat ik wild was, maar dat hij ook wild kon zijn. Hij pakte een baksteen. Hij hield zijn arm gebogen achter zijn hoofd, maar een paar centimeter bij me vandaan, en ik zag de steen door de lucht zeilen. Er klonk een harde knal en in de etalageruit voor ons verscheen een grote, agressieve ster. Een piramide van blikjes viel van een plank omlaag, en één korte seconde leek het of we door die volmaakte ster een andere wereld konden binnenstappen en ik een heel nieuw mens kon worden. Nieuw en fris en compleet.

Toen begon boven ons het alarm te gieren, een snerpemde nasale sirene die van alle kanten leek te komen. Hij pakte me bij mijn pols.

‘Rennen.’

We renden samen. Ik dacht dat we nog met z’n drieën waren,

maar misschien waren we nog maar met z'n tweeën. Het leek of onze voeten gelijk opgingen. Ik weet niet waarom we ophielden met rennen, maar ik herinner me dat we in een taxi zaten die door lege straten scheurde, langs winkels met stalen rolluiken en donkere huizen. Een klein vosje stond stokstijf stil toen de taxi langskwam, oranje en roerloos onder de straatlantaarns. Toen glipte het een tuin in, een slanke schaduw, en was verdwenen.

Daarna zijn er dingen die ik me herinner en tegelijk ook niet herinner. Als iets wat bij iemand anders gebeurt, in een film, wanneer je weet dat je in een droom zit maar niet wakker kunt worden. Of eigenlijk gebeurde het allemaal wel met mij, maar ik was iemand anders. Ik was mezelf en ook weer niet. Ik was de vrouw die lachend voor hem uit de trap opliep. Een vrouw die in een kamer boven stond met één klein lampje in de hoek, een oude zitbank vol kussens en een turquoise parkietje in een kooitje dat aan het plafond hing. Hing er echt een parkiet te kwetteren die haar aankeek met een alwetende blik, of was dat een vreemde hallucinatie die zich had binnengedrongen in de koortsachtige schittering van deze avond? Een vrouw die uit het raam keek naar daken en nachtelijke tuinen die ze nooit eerder had gezien.

‘Waar ben ik in jezusnaam?’ zei ze, en liet haar jasje op de vloer glijden tot een duistere vlek. Maar ze wilde het antwoord eigenlijk niet weten. ‘Wie ben jij in godsnaam?’ vroeg ze vervolgens, maar dat wilde ze ook niet weten. Het maakte totaal niets uit. En hij lachte toch alleen maar, trok de gordijnen dicht en stak een sigaret aan, of misschien was het een joint, en gaf die aan haar. Ze voelde de spanning ongeremd en diep door haar aderen pulseren. Ze liet zich op de bank zakken, in de kussens, schopte haar schoenen uit en trok haar benen onder zich op.

‘Wat gaan we nou doen?’ vroeg ze, maar ze wist natuurlijk precies wat ze gingen doen. Ze deed een knoopje van haar bloes los, en hij keek ernaar. De parkiet keek er ook naar, en er kwamen malle hoge trillers uit zijn snavel. Ze dronk iets wat helder was en vurig. Ze voelde hoe de warmte zich snel door haar lichaam perste tot haar kern gesmolten was. Er klonk muziek en het voelde alsof die ergens van binnen uit haar schedel kwam. Ze wist het verschil niet meer tussen de puls van wat ze voelde en de tonen van het

liedje. Alles was verbonden met al het andere.

Ze was een tijdje alleen met de muziek in de kamer, en toen was ze niet meer alleen. Ik was niet meer alleen. Ik lag achterover, voelde me zacht als de rivier waar we bij hadden gezeten, en liet hem mijn rokje uittrekken. We lagen op de bank, en toen op de vloer. Vingers frommelden aan knoopjes. Als ik mijn ogen dichtdeed, zag ik lichtflitsen achter mijn oogleden. Het leek of er elk moment een compleet vreemde wereld, waar ik geen greep op had, in mijn hersens kon ontploffen. Dus hield ik mijn ogen gericht op deze wereld, maar wat ik eigenlijk zag weet ik niet. Scheuren in het plafond, de poot van een stoel, de muur tien centimeter van me af, een gezicht dat omlaag kwam, tegen dat van mij aan, een vertrokken mond. Ik proefde bloed en likte met mijn tong langs mijn lippen. Mijn bloed: goed. De vloerbedekking schuurde tegen mijn huid: goed. Harde vingers op mijn armen, op mijn lichaam, die zich in mij groeven. In mij en niet in mij. In mij en in die andere vrouw die haar bloes uittrok, knoopjes ratelden over de vloer. Ze liet zich op een bed vallen, haar haren waaierden uit over het kussen. Handen trokken haar beha uit. Een gewicht kwam op haar liggen. Uiteindelijk deed ze toch haar ogen dicht en was ze ineens in een helverlichte wereld, vol met vormen en exploderende kleuren en een aanstormende duisternis.

‘Wat is dit wonderlijk,’ zei ze. Zei ik. ‘Niet ophouden.’